

Příběh o mačkách

Ten příběh je nasledovný.
Mačka je mačka.
Áno, nič iné.
Toto je príbeh
z Au Lac (Vietnam).
Kedysi dávno
žil muž,
ktorý mal mačku.
Poznáte mačky?
Miau!
Áno, to je mačka.
V našom centre
máme tiež mačku.
Táto mačka žila
neďaleko mňa.
Keď už o tom hovoríme,
povedzme si niečo najskôr
o tejto mačke, než začneme
o iných mačkách, dobre?
Myslím si, že tá mačka
je tiež veľmi pekná.
Nemyslíte si to?
Áno! Je veľmi biela.
Myslím, že biela farba
je veľmi krásna.
Symbolizuje čistotu
a jednoduchosť,
nie je to tak?
Symbolizuje
neskaziteľnosť.
Preto môže byť
taká biela, však?
Zastupuje poctivosť.
Je skutočne dobrá!
Táto biela mačka
si urobila domov
vedľa mojej jaskyne
a mala tri malé mačiatka.
Keď som sa vrátila,
z troch boli...
štyri mačiatka!
Videla tom tú mačku
vyjsť von
a zostali tam len tri mačiatka.
Nevidela som
to štvrté.
Možno som bola príliš
unavená.

Vychádzala uprostred
noci.
Nečakala by som tam
na ňu.
Keď som sa vrátila,
žila už celá rodina
v susedstve
mojej jaskyne.
Nevedeli by sme to,
keby sme ju každý deň
nevideli prichádzať ku mne.
Tá mačka sa ukázala
a zamňaukala na mňa
hovoriac: „Nie, nie!
Už žiadna práca,
chcem jesť!“
Podľa mňa
hovorila to.
Takže som s ňou strávila
nejakú chvíľu a pýtala sa jej:
„Čo chceš?“
Odpovedala mi
to isté,
len iným tónom,
niečo ako „mňau“,
„mňau“.
Nenaučila som sa
tak rozprávať.
Potom prišla ku mne
a obtierala sa
okolo mojej nohy.
Preto sú mačky
všade, pretože
mnoho ľudí má rado mačky.
Dokonca aj tí,
ktorí ich nemajú radi,
si ich napokon obľúbia.
Bolo by to skvelé,
keby ste sa k svojej rodine
a k ostatným správali takto.
Keď vás ľudia
nemajú radi,
proste sa okolo nich točíte
a ukazujete im svoju lásku.
Neskôr ich srdcia
zmäknú, však?
Je to o mačkách.
Počula som, že Boh
stvoril mačky, aby nás učili,
ako vyriešiť nenávisť.

Ak nás niekto nemá rád,
budeme ho proste viac
milovať. Neskôr sa bude
cítiť zmätený
alebo bude taký dotknutý,
že nás začne mať rád.
Táto mačka sa naďalej
okolo mňa potľkala.
Po niekoľkých minútach
som bola osvietená
a vedela som, o čo jej ide.
Lepila sa na mňa
príliš dlho.
Muselo to byť kvôli jedlu!
Zakaždým sa správala
tak isto.
Len čo počula
môj hlas
alebo že prichádzam
do prednej časti
obývacej izby...
Vlastne by sa to malo
nazývať veranda.
Viete, v skutočnosti
nemám obývaciu izbu.
Moje miesto je príliš malé.
Moja obývačka
je len takto veľká.
Ona sa takto správala
zakaždým.
Vždy, keď ma počula
prichádzať dopredu,
vybehla von,
zatiaľ čo jej štyri mačiatka
zostávali v tichosti vo vnútri.
Preto aj keď sme
Preto aj keď sme
tam žili štyri dni,
nevedeli sme, že má
vo vnútri tie štyri mačiatka.
Neviem,
ako ich naučila,
aby sa správali tak dobre.
Bola som tam
štyri dni a nevedela som,
že má mačiatka.
Zdalo sa,
že ich už naučila:
„Kým vás nezavolám,
nerobte žiaden hluk.

Rozumiete?“
Potom každé z nich
zamňaukalo na znak súhlasu.
Preto sme tam strávili
štyri dni bez toho,
aby sme zistili,
že má mačiatka.
Ale jedného dňa som to
zistila. Jedného dňa som
zistila, že má mačiatka.
Napodobnila som jej hlas.
Napodobila som ju
niekoľko ráz.
Potom mi zrazu
tie štyri mačiatka vo vnútri
zamňaukali naspäť,
skutočne hlasno.
Všetky som ich poplietla!
Až vtedy som zistila,
kde boli.
Ukrývali sa na mieste,
kde ich nebolo možné
ľahko zbadat'.
Pokúšala som sa zistiť,
či niečo nepotrebujú.
Ale ona ich naučila veľmi
dobre: „Ak to nie je
hlas mamičky,
zostaňte ticho.“
Zdalo sa,
že som sa po štyroch dňoch
naučila napodobniť jej hlas.
Naučila som sa
reč mačiek.
Zamňaukala som len raz
a všetky štyri mačiatka
vo vnútri mi zamňaukali
nazad.
Bola som veľmi hrdá
na svoje nadanie na jazyky.
Zlepšili mi deň.
Takže toto je príbeh
našich mačiatok.
Ale neviem,
prečo sa odsťahovali.
Matka mačka často
prichádzala pre dom
a dožadovala sa mojej
pozornosti. A ja som jej dala
niečo na jedenie.

Viete,
že v mojej kancelárii
skutočne nie je nič na jedenie
okrem nejakých suchárov,
ten druh, ktorý je zabalený
v morskej riase.
Tie boli moje
oblúbené.
Takže som dala mačke
sucháre, a to bolo
všetko, čo som mala.
Nemala som tam nič iné.
Okrem toho,
tam hore nie je kuchyňa.
V mojom obydľí
si môžete len uvariť vodu,
to je všetko.
Nemôžete tam
normálne variť.
Ona okamžite
zlúpila morskú riasu,
zožrala ju
a sucháre nechala mne
hovoriac: „Podeľme sa
pol na pol!“
Presne tak.
Neskôr ma napadlo,
že to pre ňu nebolo
dost' výživné. Takže som
požiadala ochranku,
aby sa o ňu postarali.
Keď zamňaukala,
mohli ju počuť na celej
Formose (Taiwan).
Keď dojedla,
stále sa okolo mňa obtierala
a chcela poškrabkať.
Prevalila sa na chrbát
a čakala,
až ju poškrabkám.
Mala som obavy,
že nemá
dostatok výživy.
Takže som povedala strážam:
„Postarajte sa o ňu!
Dajte tejto mačičke
viac potravy,
prichystajte si to,
majte to poruke.
Vždy, keď ju uvidíte,

niečo jej dajte.
Okrem toho, ja tu pre ňu
nemám dost' dobrého
jedla.
Obávam sa,
že keby jedla
všetko to úbohé jedlo,
aj keby bola plná,
aj tak by nedostala
dostatok výživy.“
Preto som požiadala
ochrankára, aby jej dali
viac potravy.
Len som ho požiadala,
aby sa o tú mačku postaral
a krmil ju,
no on ju zobral dole
pod kopec.
Viete,
že to je ďaleko.
Potom som sa spýtala:
„Nakrmil si tú mačku?“
Odpovedal,
že ju vzal dole
na úpätie kopca.
Povedala som „Môj Bože!
Prečo si to urobil?“
Vtedy som už vedela,
že tam má štyri mačiatka.
Takže som mu povedala:
„To nemôžeš robiť.
Čo by si tie mačiatka
počali?
Čo ak sa nikdy
nevráti späť?“
A tak ďalej.
Mala som obavy.
Strávila som celú noc
a so všetkými
som ju vyzerala.
Išla som ju aj hľadať,
ale nemohla som ju nájsť.
Strachovala som sa
o ňu po celú noc.
Nasledujúce ráno
tá mačka prišla,
vybehla hore kopcom
a zamňaukala mi
niekoľko krát na pozdrav.
Bola som rozradostená.

Povedala som jej: „Ach!
Ti si späť!
To je skvelé!“
Chvíľu som sa s ňou
hrala, objímala ju,
a škrabkala ju.
Ľahla si na chrbát
ako zvyčajne.
Vždy keď ma videla,
okamžite si takto ľahla
na chrbát
a čakala,
kým ju poškrabkám.
Keď bola spokojná,
jednoducho utiekla preč.
Potom sme boli obe
v pohode. Uľavilo sa mi.
Avšak tú noc
odst'ahovala svoju rodinu
preč, asi pretože sa tam
necítila v bezpečí.
Žili tam štyri dni
bez pohybu.
Po tom, ako ju strážca
odniesol preč,
rozhodla sa odísť.
Neviem,
kam sa odst'ahovali.
Keď som ju videla,
ako berie svoje mačiatka
do úst,
mala som strach.
Samozrejme,
že im to neublížilo.
Bola som tam celú noc
a nemohla som sa na to
dívať. Požiadala som ľudí,
aby ju vystopovali a zistili,
kam odniesla mačiatka,
či je to miesto bezpečné
a tak ďalej. Potom som sa
takmer rozplakala.
Vedela som,
že odišla preto,
že ju chytil strážca
a ona sa zľakla.
Odst'ahovala sa preč zo
strachu o bezpečnosť
svojich detí.
Inak sme vedľa nich

žili štyri dni,
moja jaskyňa
i kancelária boli tak blízko
nej a ona nikdy neutiekla,
pretože sa nás
nikdy nebála.
Skutočne nám verila.
Potom, čo raz bola chytená
strážcom,
odst'ahovala sa preč.
Neskôr som sa rozprávala
s Xiao-Bai, ktorý predtým
choval mačky.
Povedala som:
„Zisti, kde je.
Pozri sa, kadiaľ každý deň
vychádza.
Zober nejaké mlieko
a glutén,
skutočne dobre uvarený
s dobrou vôňou,
polož to vedľa ich domu.
Nechod' príliš blízko
k mačiatkam,
inak sa znovu prest'ahuje.“
Neskôr objavil miesto,
kam ukryla svoje mačiatka.
Odvtedy ich chodil kŕmiť
každý deň.
Neskôr sa prirodzene
prist'ahovala späť
do nášho ášramu.
Teraz môžu všetci žiť
šťastne spolu.
Tie mačiatka
veľmi narástli.
Raz za čas
ma vždy príde hore
pozdraviť,
otiera sa o mňa,
zvalí sa chrbát,
aby som ju poškrabkala.
Moja dobrota,
rozprávame tak dlho
o našich mačkách
ale zabudli sme na príbeh
o tejto mačke.
Práve som sa vám chystala
povedať príbeh o mačke,
preto som vám rozprávala

o tej našej. Je v poriadku,
že tam žijú, však?
Nebudú vás obťažovať,
áno?
Mačky sú veľmi
nezávislé.
Ale pretože tam sú,
mali by ste dobre
prikryť svoje jedlo.
Mačky behajú
všade po okolí
a môžu sa veľmi zašpiniť.
Mali by ste dobre
prikryť svoje jedlo.
Pokiaľ to dobre prikryjete,
bude to v poriadku.
Oni milujú čistotu,
takže sa celý deň umývajú.
Poďme si teraz porozprávať
o tej druhej mačke.
Dávno, predávno,
vlastne nie nevyhnutne
až tak veľmi dávno,
žil jeden muž, ktorý mal
mačku. Možno takú ako tie
naše, aj táto mačka bola
veľmi pekná a múdra
a rada sa prevaľovala na
chrbát. Takže on si myslel,
že jeho mačka je veľmi
chytrá, veľmi inteligentná
a veľmi duchovná.
Bola to tiež vegetariánka.
Nie som si istá,
či bola skutočne vegetariánka
alebo nie. Pravdepodobne
bola vegetariánka, keď bol
jej dobrodinec nablízku.
Mačky sú také.
Je to ich prirodzenosť.
Ako v duchovnej praxi,
ak nenadišiel čas,
človek nebude vedieť,
prečo potrebuje praktikovať.
Je zbytočné nútiť ho.
Správne?
Nebudete schopní
zmeniť ho, je jedno,
čo robíte. Takže môžeme
robiť len to, čo je v našich

silách, aby sme pomohli tým,
ktorí sú pripravení
a chcú praktikovať.
Takže tento muž cítil,
že jeho mačka je taká
múdra a pekná,
že ju veľmi zbožňoval.
Nedokázal nájsť spôsob,
ako opísať tento pocit.
Preto tej mačke vybral
také meno, aby ukázal,
ako ju miluje a zbožňuje.
Aké meno vybral?
Viete to?
Obloha!
Tá mačka sa volala Obloha.
Každému hovoril,
aká je tá mačka skvelá,
aká je jeho Obloha skvelá.
Jedného dňa prišiel nejaký
človek a bol zvedavý, prečo
sa tá mačka volá Obloha.
Spýtal sa mačkinho
opatrovateľa: „Prečo voláte
svoju mačku Obloha?
Je to len mačka.
Prečo ju voláte Obloha?“
Jej majiteľ odpovedal:
„Vy si neuvedomujete,
že jedine toto meno, Obloha,
je hodné mojej mačky.
Je to taká skvelá mačka,
taká skvelá, že je pre mňa
ako obloha.
Preto som ju
pomenoval Obloha.
Prináša mi
radosť, pohodlie
a vďaka nej mám pocit,
že som v Nebi.
Preto je to Obloha.
Presne tak!
V tomto svete nie je nič
väčšie, než obloha.
Myslím, že je taká veľká, že
som ju pomenoval Obloha.“
Potom ten muž povedal:
„Ale poznáte oblaky?
Existuje niečo
hojnejšie

a lepšie ako obloha.
A to sú mraky!
Vidíte, vždy,
keď sa sformujú oblaky,
obloha je zatiienená
okamžite.“
Takže majiteľ mačky
jej okamžite zmenil meno.
Povedal: „Dobre!
Budem ju teda volať Oblak.“
Potom ten muž pokračoval:
„Avšak vietor
dokáže oblaky rozfúkať preč.
Viete to?“
Majiteľ mačky sa poškrabal
po hlave a povedal: „Potom
mi dovoľte nazvať ju Vietor.“
Muž pokračoval: „Ale
steny dokážu zastaviť vietor.
Viete to?
Keď postavíme domy,
steny slúžia na to,
aby udržali vietor vonku.“
Majiteľ mačky
sa vzdal
a v rozpakoch povedal:
„Dobre, budem ju volať
Stena.“ Stena!
Potom sa ten muž rozosmial
a povedal:
„Dovoľte mi ale povedať,
že myš dokáže do steny
urobiť dieru.
Dokáže v stene urobiť
dieru a tá stena môže
dokonca i spadnúť.
Viete to?“
Majiteľ mačky povedal:
„Ach! Máte pravdu.
Budem ju teda volať Myš.“
Ten muž pokračoval:
„Ale mačky dokážu chytiť
myš!“ Majiteľ mačky
okamžite odpovedal: „Potom
ju budem volať Mačka!“
„Preto som povedal,
že mačka bude vždy mačkou.
Nezáleží na okolnostiach,
vždy to bude mačka.“
Takže ten muž sa zasmial

a pomyslel si, že so svojou
prácou skončil.
Postavil sa
a odišiel.
Je to zábava, však?